

UZASADNIENIE

Przedmiot i przebieg postępowania

1. Pozwem z dnia 31 października 2019 roku (data stempla pocztowego) skierowanym do Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie, powód T. B., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o zasądzenie od (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 1 510 złotych tytułem częściowego odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 13 marca 2019 roku do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Powód wskazał, że 12 lutego 2019 roku doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki S. o nr rej. (...) należący do M. P.. Szkoda została zgłoszona do (...) S.A. jako podmiotu odpowiedzialnego za szkodę z OC, a w toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel uznał roszczenie co do zasady i wypłacił odszkodowanie w wysokości 2 860,88 zł. Dochodzona pozwem kwota stanowi brakującą część odszkodowania za naprawę pojazdu. Roszczenie o zwrot kosztów naprawy zostało przelane w drodze umowy cesji najpierw na (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa, a następnie spółka przelała swoją wierzytelność na T. B.. (pozew, k. 1-5)

2. Postanowieniem z dnia 22 czerwca 2020 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie jako miejscowo właściwemu. (postanowienie, k. 28)

3. W odpowiedzi na pozew z dnia 30 listopada 2020 roku (data stempla pocztowego) (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych z uwzględnieniem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Odnosząc się do żądania pozwu wskazał, że wypłacone odszkodowanie w całości rekompensuje poniesioną przez poszkodowanego szkodę, a powód nie skorzystał z propozycji naprawy w warsztacie wskazanym przez ubezpieczyciela, co pozwoliłoby na obniżenie kosztów naprawy. (odpowiedź na pozew, k. 47-54v)

4. Pismem z dnia 20 grudnia 2021 roku (data stempla pocztowego) powód T. B. rozszerzył powództwo o kwotę 427,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, wnosząc o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz łącznie kwoty 1 982,58 zł. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 13 marca 2019 roku do dnia zapłaty. (rozszerzenie powództwa, k. 135)

Ustalenia faktyczne

5. W dniu 12 lutego 2019 roku miało miejsce zdarzenie drogowe, w którym uszkodzony został samochód marki S. o nr rejestracyjnym (...) należący do M. P.. Sprawca zdarzenia posiadał polisę obowiązkowego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w towarzystwie (...) S.A. z siedzibą w W.. W związku z ww. zdarzeniem drogowym ubezpieczyciel przeprowadził postępowanie likwidacyjne, które zostało zarejestrowane pod numerem (...) (poszkodowany zgłosił szkodę w dniu zdarzenia). Ubezpieczyciel uznał swoją odpowiedzialność za zgłoszoną szkodę i oszacował koszty naprawy pojazdu na kwotę 2 860,88 zł. M. P. nie wymienił żadnych części (w samochodzie były oryginalne części), naprawił samodzielnie samochód do stanu w którym mógł jeszcze jeździć, a następnie go sprzedał.

(podsumowanie zgłoszenia szkody – akta szkody na płycie, str. 4-5 pliku.pdf; ustalenie wysokości szkody – akta szkody na płycie, str. 86-89 pliku.pdf; pismo (...) o wypłacie odszkodowania – akta szkody na płycie, str. 120 pliku.pdf; zeznania świadka M. P., k. 87-87v.)

6. Poszkodowany M. P., jako cedent zawarł w dniu 15 marca 2019 roku z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytową, jako cesjonariuszem umowę cesji wierzytelności w wykonaniu umowy sprzedaży wierzytelności,

na mocy której cedent przelał na rzecz spółki wierzytelności, w tym również przyszłe, z tytułu szkody przysługujące mu od (...) S.A., sprawcy szkody oraz od każdego innego ustalonego podmiotu odpowiedzialnego za szkodę, w związku ze szkodą komunikacyjną na pojeździe marki S. nr rej. (...) mającą miejsce w dniu 12 lutego 2019 r., które w części wynoszącej 2 860,88 zł zostało wypłacone przez ubezpieczyciela (...) SA, na rzecz M. P..

(umowa cesji, k. 9)

7. Następnie w dniu 20 marca 2019 roku, na mocy umowy cesji wierzytelności zawartej w wykonaniu umowy sprzedaży wierzytelności, (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa przeniosła powyższą wierzytelność na T. B..

(umowa cesji, k. 10)

8. T. B. zlecił biegłemu rzeczoznawcy – P. M. – sporządzenie kosztorysu naprawy. Został on sporządzony w dniu 26 października 2019 roku i określił koszt naprawy pojazdu na kwotę 7.667,19 zł. brutto.

(kosztorys (...) nr (...), k. 12-16).

9. T. B. (w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod firmą (...)) pismem z dnia 26 października 2019 r. poinformował (...) S.A., iż mocą przelewu wierzytelności z dnia 20 marca 2019 r. nabył wierzytelność przysługującą dotychczas poszkodowanemu M. P. w całości oraz wezwał ubezpieczyciela do zapłaty na rzecz T. B. kwoty 4.806,31 zł stanowiącej różnicę między prawidłowo wyliczoną wysokością szkody w kwocie 7.667,19 zł a dotychczas wypłaconą kwotą 2.860,88 zł, w terminie 7 dni.

(zawiadomienie o przelewie wierzytelności wraz z wezwaniem do zapłaty i mediacji, k. 11)

10. Wysokość kosztów naprawy pojazdu marki S. o nr rejestracyjnym (...), konieczność przeprowadzenia których wynikała ze zdarzenia drogowego z dnia 12 lutego 2019 roku z użyciem części oryginalnych sygnowanych logiem i technologią producenta wynosiła około 4 843,46 zł. brutto. Powyższa kwota naprawy zawierała pomniejszenie o 1 100 zł brutto (894,30 zł netto) kosztów naprawy z powodu wzrostu wartości pojazdu po naprawie ze względu na lakierowanie błotnika tylnego z prawej strony oraz wymianę opon kół tylnych na nowe. Wysokość stawki za jedną roboczogodzinę na prace blacharskie wynosiła 110 zł netto, a na prace lakiernicze 115 zł netto.

(opinia biegłego, k. 100-104)

Omówienie dowodów

11. Sąd oparł się na dowodach wymienionych powyżej. Ich wiarygodność nie budziła wątpliwości stron, a okoliczności faktyczne zasadniczo nie były przedmiotem sporu między stronami. Sporne między stronami było ustalenie kosztów naprawy pojazdu, wynikających ze zdarzenia drogowego z 12 lutego 2019 roku. Z uwagi na konieczność zasięgnięcia wiadomości specjalnych Sąd powołał biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej.

12. Biegły dokonał wyliczeń kosztów naprawy w dwóch wariantach – przy uwzględnieniu posłużenia się nowymi, oryginalnymi częściami, sygnowanymi logo producenta oraz dopuszczając posłużenie się nowymi częściami zamiennymi, przy czym wskazał, że z analizy dostępności części alternatywnych wynikało, że brak jest na rynku dostępnych części jakości „Q” i „P” dla badanego modelu pojazdu potrzebnych do naprawy w ramach przedmiotowej szkody. Koszt naprawy pojazdu z użyciem części oryginalnych wynosił 4 843,46 zł, zaś szacowany koszt naprawy z uwzględnieniem części zamiennych powinien wynosić około 2 766,6300 zł. Biegły wskazał, że kalkulację naprawy pojazdu sporządził przy wykorzystaniu systemu kalkulacyjnego (...) oraz ceny roboczizny blacharskiej i lakierniczej wynoszącej odpowiednio netto 110,00 zł/rbh oraz 115,00 zł/rbh po dokonaniu analizy stawek za roboczogodzinę stosowanych przez serwisy na rynku lokalnym poszkodowanego w okresie wystąpienia szkody tj. w lutym 2019 roku.

13. Opinia biegłego została sporządzona w sposób rzetelny, zgodnie ze zleceniem Sądu. Nie była również kwestionowana przez strony. Sąd z urzędu nie znalazł podstaw do kwestionowania ustaleń przedstawionych w opinii, z tego też względu Sąd dokonał ustaleń co do zakresu koniecznych napraw oraz ich kosztów w oparciu o powyższą opinię. Co istotne, żadna ze stron również tej opinii nie kwestionowała.

14. Zeznania świadka M. P. Sąd uznał za wiarygodne. Świadek wskazał, że posiadał samochód marki pojazdu S. o nr rejestracyjnym (...) oraz był uczestnikiem zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego przysługiwało mu odszkodowanie od ubezpieczyciela (...) S.A. Świadek potwierdził również dokonanie cesji wierzytelności oraz że nie dokonywał wymiany części w uszkodzonym samochodzie.

Ocena prawna

15. Powództwo zasługiwało na uwzględnienie

Ustalenie odpowiedzialności przez ubezpieczyciela

16. Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnych i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

17. Stosownie do art. 822 § 1 k.c. ubezpieczyciel odpowiada w tym samym zakresie jak sprawca szkody. Zgodnie zaś z art. 361 § 1 k.c. do naprawienia szkody ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynika.

18. W niniejszej sprawie ubezpieczyciel nie kwestionował swojej odpowiedzialności za skutki wypadku drogowego. W przeprowadzonym postępowaniu likwidacyjnym uznał odpowiedzialność za doznaną w dniu 12 lutego 2019 roku szkodę, poniesioną przez właściciela pojazdu marki S. o nr rejestracyjnym (...), wskutek czego wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w łącznej kwocie 2 860,88 zł. Pozwany kwestionował zasadność żądania powoda w wysokości przewyższającej wypłaconą kwotę.

Pojęcie szkody

19. Zgodnie z art. 361 § 2 k.c., w granicach normalnych następstw działania lub zaniechania, z którego szkoda wynika, i w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. W myśl tego przepisu szkoda może występować w dwójakiej postaci, po pierwsze może ona obejmować straty, które poszkodowany poniósł (*damnum emergens*), albo też, po drugie, utratę korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (*lucrum cessans*). Przez pojęcie *damnum emergens* przyjęto rozumieć każde pogorszenie się sytuacji majątkowej poszkodowanego, wskutek zmniejszenia się posiadanych aktywów lub też zwiększenia jego pasywów (zob. A. Rembieliński, w: J. Winiarz, Komentarz KC, t. 1, 1989, s. 295)

20. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r. w sprawie III CZP 32/03, odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku”. W uzasadnieniu powyższej uchwały Sąd Najwyższy podkreślił, iż poszkodowanemu przysługuje wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzy on dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu. Warsztaty te mogą posługiwać się różnymi cenami w zakresie tych samych lub podobnych prac naprawczych. Co więcej, ceny te mogą odbiegać od cen stosowanych przez warsztaty naprawcze działające na odpowiednim rynku lokalnym (np. na terenie określonego miasta lub gminy). Sąd Najwyższy wskazał również, że zgodnie z zasadą pełnej kompensaty

poniesionej szkody (art. 361 § 2 k.c.), poszkodowany będzie mógł domagać się od podmiotu odpowiedzialnego (ubezpieczyciela) odszkodowania obejmującego poniesione koszty wspomnianych prac naprawczych.

21. Sąd Najwyższy w późniejszym orzecznictwie podtrzymał kierunek wyznaczony w cytowanej wyżej uchwale. I tak np. w uchwale z dnia 24 sierpnia 2017 r., sygn. III CZP 20/17, dotyczącej przede wszystkim kosztów najmu zastępczego samochodu, wskazał, że w przypadku kosztów naprawy pojazdu służących bezpośrednio wyeliminowaniu już istniejącej szkody majątkowej interes poszkodowanego podlega intensywniejszej ochronie niż w przypadku wydatków na najem pojazdu zastępczego, a celowość i ekonomiczność wydatków służących bezpośrednio restytucji (naprawie pojazdu) jest kontrolowana co do zasady tylko w wąskich granicach określonych w art. 363 § 1 zd. 2 k.c. Co więcej, koszty naprawy pojazdu mogą być dochodzone jeszcze przed ich poniesieniem.

22. Co do wysokości kosztów naprawy mogących podlegać restytucji Sąd Najwyższy wypowiedział się także w wyroku z dnia 3 kwietnia 2019 r., sygn. II CSK 100/18. Wskazał w nim, bogato odwołując się do wcześniejszych wyroków i uchwał, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że powstanie roszczenia z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego, a tym samym zakres odszkodowania, nie zależą od tego czy poszkodowany dokonał restytucji i czy w ogóle ma taki zamiar. Odpowiada ono niezbędnym i ekonomicznie uzasadnionym kosztom naprawy, a naprawa dokonana przed uzyskaniem świadczenia od ubezpieczyciela, jej koszt i faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na sposób ustalania wysokości odszkodowania. Nie ma zatem znaczenia czy naprawienie szkody następuje na podstawie faktur za naprawę pojazdu czy wyceny kosztów naprawy - zasady naprawienia szkody muszą być identyczne. W konsekwencji spotykane niekiedy w praktyce uzależnienie wypłaty należności od faktycznego dokonania naprawy i udokumentowania jej kosztów nie jest uzasadnione. Szkodą (art. 361 § 2 k.c.) jest bowiem różnica między stanem majątku poszkodowanego jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku, jaki istniałby, gdyby nie nastąpiło to zdarzenie. Roszczenie odszkodowawcze powstaje z chwilą powstania obowiązku naprawienia szkody, a nie po powstaniu kosztów naprawy pojazdu, z czym wiąże się brak obowiązku po stronie poszkodowanego udowadniania konkretnych wydatków poniesionych na naprawę pojazdu. Pokrycie kosztów naprawy pojazdu jest jedynie szkodą następczą, a szkodą bezpośrednią jest uszkodzenie pojazdu i w momencie jej wystąpienia powstaje odpowiedzialność sprawcy i ubezpieczyciela.

23. Sąd podzielił stanowisko Sądu Najwyższego wskazane w prezentowanych orzeczeniach. Podnoszona przez ubezpieczyciela możliwość skorzystania z warsztatu naprawczego wskazanego przez ubezpieczyciela pozbawiłaby poszkodowanego prawa do wyboru sposobu naprawienia szkody i nie wpływa na ocenę, czy wysokość szkody poszkodowanego mieści się w granicach celowości i ekonomicznego uzasadnienia. Pozwany ubezpieczyciel nie może narzucać poszkodowanemu – a zatem osobie z której nie jest związany umową – konkretnego warsztatu, w którym ma zostać przeprowadzona naprawa. Nie może też powoływać się na to, że szkoda została przez samego poszkodowanego naprawiona niższym kosztem niż ustalony w toku postępowania na podstawie wycen. Jak wynika także z kalkulacji sporządzonej na etapie postępowania likwidacyjnego (str. 30 akt szkody na płycie CD), dla usunięcia szkody niezbędne było wymienienie uszkodzonych części. Poszkodowany zeznał, że części w samochodzie nie wymieniał. Wskazuje to na to, że działania podjęte przez poszkodowanego nie miały na celu przywrócenia uszkodzonego samochodu do stanu, w jakim znajdował się przed kolizją, tylko do stanu używalności (aby tylko jeździł). Było to decyzją poszkodowanego, do której jest oczywiście uprawniony i która, w myśl przywołanego orzecznictwa Sądu Najwyższego, nie ma wpływu na wysokość należnego mu odszkodowania. Równie dobrze poszkodowany mógłby zdecydować o zaniechaniu naprawy w ogóle – co oczywiście nie powodowało, że wysokość poniesionej przez niego szkody stopniała do zera.

24. Pozwany w odpowiedzi na pozew powołał (trzeba przyznać) dość liczne orzecznictwo sądów powszechnych, które zdaniem Sądu jest niespójne z przywołanym wyżej jednoznacznym stanowiskiem Sądu Najwyższego (nawet jeśli w cytowanych uzasadnieniach stwierdzono inaczej). Wypada zauważyć, że poglądy takie jak wskazywane w przywołanych przez pozwanego orzeczeniach były przez Sąd Najwyższy negatywnie ocenione do tego stopnia, że uzasadniały stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018 r., sygn. II CNP 41/17, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2018 r., sygn. II CNP 32/17).

25. Powoływanie się na ograniczenie wysokości odszkodowania tylko do „szkody faktycznie poniesionej” w sytuacji, gdy poszkodowany częściowo dokonał naprawy, prowadzi do nielogicznych konsekwencji. Trudno bowiem zrozumieć przyczyną dla różnicowania wysokości odszkodowania w przypadku, gdy poszkodowany nie decyduje się na naprawę pojazdu w ogóle (nie ponosi wydatków ale i nie inwestuje żadnych sił w naprawę pojazdu, zadowolając się wypłatą sumy pieniężnej), gdy decyduje się na dokonanie kompletnej naprawy w serwisie (ponosi wydatek – koszty naprawy) i w sytuacji, gdy poszkodowany częściowo tylko naprawił pojazd własnymi siłami (poniósł niskie wydatki, ale zainwestował swoje siły i czas). Skoro, mówiąc w pewnym uproszczeniu i pomijając przypadki „szkody całkowitej”, w tym pierwszym i drugim przypadku poszkodowanemu powinno przysługiwać (jak już wyżej wyjaśniono) odszkodowanie w wysokości hipotetycznych kosztów naprawy pojazdu, to brak podstaw do obniżania kwoty odszkodowania w tej trzeciej sytuacji. Prowadziłoby to do wniosku, że samodzielne i tylko częściowe naprawienie samochodu stawia poszkodowanego w gorszej sytuacji pod względem wysokości należnego odszkodowania niż nienaprawianie go w ogóle lub powierzenie całości naprawy serwisowi (w tym kontekście por. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2018 r., sygn. III CZP 72/18).

26. Jak już wspomniano, celowość i ekonomiczność wydatków służących bezpośrednio restytucji (naprawie pojazdu) jest kontrolowana co do zasady tylko w wąskich granicach określonych w art. 363 § 1 zd. 2 k.c. Przywodzi to do wniosku, że kosztami celowymi i ekonomicznie uzasadnionymi są takie koszty, które nie przekraczają wartości samochodu (nie rodzą konieczności wyliczenia odszkodowania wg. „szkody całkowitej”). Pozwany nie może więc powoływać się dla ograniczenia swojej odpowiedzialności na to, że poszkodowany nie zdecydował się na skorzystanie z warsztatu należącego do sieci (...). Jako odpowiadający nie na podstawie umowy z poszkodowanym, lecz za sprawcę szkody, nie może narzucić określonego sposobu naprawy czy wyceny naprawy poszkodowanemu, z którym nie ma żadnej kontraktowej więzi. Nie stanowi to nieproporcjonalnego obciążenia ubezpieczyciela, gdyż jego odpowiedzialność nie jest nieograniczona – może on przecież ustalić odszkodowanie wg. „szkody całkowitej” albo ograniczyć jego wysokość, gdy koszty naprawy przekraczałyby wartość uszkodzonego pojazdu.

27. W świetle powyższego wysokość należnego poszkodowanemu, a następnie powodowi, odszkodowania było równe kosztom naprawy uszkodzonego pojazdu, który wynosił 4 843,46 zł. Uwzględnić należało koszty naprawy z użyciem części oryginalnych, gdyż przed kolizją w samochodzie znajdowały się oryginalne części, a do tego samochodu biegły nie stwierdził występowania części alternatywnych. Wskazany koszt naprawy uwzględnia, że naprawa doprowadziłaby do wzrostu wartości używanego pojazdu o 1 100 zł brutto. W związku z tym, że pozwany dotychczas wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 2 860,88 zł, zasądzeniu podlegała kwota 1 982,58 zł. Z uwagi na powyższe powództwo zostało uwzględnione w całości, wynikającej z pisma zawierającej oświadczenie o rozszerzeniu powództwa.

Odsetki

28. Sąd za termin początkowy roszczenia o zapłatę odsetek przyjął 13 marca 2019 roku. Zakład ubezpieczeń zobowiązany był do wypłaty odszkodowania zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, 30 dni od złożenia zawiadomienia o szkodzie. Upływ 30-dniowego terminu mijał w dniu 12 marca 2019 roku, dlatego Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie (na podstawie art. 481 k.c.) od zasądzonej kwoty od dnia 13 marca 2019 roku do dnia zapłaty – zgodnie z żądaniem pozwu.

Koszty

29. W zakresie kosztów postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., uznając pozwanego za stronę przegrywającą sprawę w całości. Na kwotę zasądzoną na rzecz powoda składa się opłata skarbową (17 zł), opłata od pozwu (200 zł), poniesiony wydatek w postaci zaliczki na biegłego (600 zł) oraz koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych (900 zł – na podstawie § 2 pkt 3 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie).

30. W związku z tym, że w toku postępowania Skarb Państwa tymczasowo pokrył wynagrodzenie dla biegłego do kwoty 50,85 zł, należało tym wydatkiem obciążyć pozwanego zgodnie z art. 113 ust. 1 w zw. z art. 83 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Sąd ponadto nakazał pobrać od pozwanego jako strony przegrywającej opłatę od pisma zawierającego oświadczenie o rozszerzeniu powództwa w kwocie 30 zł. Powód załączył do pisma uzupełniającego braki fiskalne tego pisma potwierdzenie opłaty, z tym że dopiero po nadaniu temu pismu biegu spostrzeżono, że opłaty dokonano na konto Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa. Rodziło to konieczność rozliczenia tej opłaty w orzeczeniu kończącym postępowanie.

Z: Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego przez portal.